

**Drie dagen, drie lijken
en niets berust op toeval**

SCHADUW

MIRKO ZILAHY

THRILLER

Mirko Zilahy

Schaduw

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *È così che si uccide*

Oorspronkelijke uitgever: Longanesi & C.

Vertaling: Aniek Njiokiktjien

Omslagontwerp: Andrew Smith, www.asmithcompany.co.uk

Omslagbeeld: Getty Images

Auteursfoto: Laura Ceccacci

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Copyright © 2017 Mirko Zilahy

Copyright © 2017 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2017

ISBN 978 94 0160 694 3 | NUR 305

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van
Laura Ceccacci Agency S.R.L.

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor ons vieren.

Het eerste zintuig dat hem in de steek laat zodra de kokend hete steekvlam hem als een uppercut raakt, is zijn gezichtsvermogen. Zijn wimpers verdampen meteen en zijn oogbollen kloppen. Hij waggelt. De muren draaien in een verstikkende draaikolk. De vlammen belagen het katoen, dat direct aan zijn huid vastplakt. Ze verwonden zijn vlees, verscheuren zijn spieren, halen zijn zenuwen open. En dan verwoesten ze zijn andere zintuigen één voor één. Een scherp gesis overspoelt zijn trommelvliezen en alles lijkt te wankelen. Het lukt hem niet zuurstof in te ademen, omdat de vlammen die van zijn kleren komen zijn neusgaten binnendringen en door zijn neusgang kronkelen, tot aan zijn hersenen. Hij doet zijn mond open om adem te halen, te schreeuwen, maar het vuur kookt tegen zijn gehemelte, verbrandt zijn tong. Het komt binnen.

Onverwacht als een ijskoude windvlaag grijpt iets hem beet en duwt hem weg. Iets omhult hem snel als een cocon van een zwarte weduwe. Is dit de laatste omhelzing van het vuur? vraagt hij zich af vlak voordat hij op de grond valt.

De klap is hard, vies, modderig. Hij valt, hij tuimelt, omgeduwd door die onzichtbare kracht. Het vocht maakt de hitte van zijn huid nat en het is net alsof zijn huid in een schild van klei verandert. Hij zit verzegeld in die pop van droge modder en voelt de eerste schokken, de spasmen van het leven dat reïncarneert.

Dan gaat alles op zwart.

Hij ontwaakt op zijn zij, doet wat er van zijn oogleden over is open en verplaatst de iris van zijn linkeroog een klein beetje naar boven. Op de display boven de deurpost staat 07.13.

Hij krijgt nauwelijks adem, gaat met kleine pogingen voort, piepkleine hapjes lucht. De huid op zijn armen, gezicht en borst kraakt alsof het papier-maché is. Hij moet hoesten en zijn ogen gaan wijd open door de pijnscheut. Daar naast hem, in de door de vlammen opgedroogde modder, ligt nog een verbrand gezicht.

Droomt hij?

Het is een pijnlijke en reële nachtmerrie. Zelfs de huid van zijn schedel is verbrand, van perkament geworden. Hij probeert zijn mond open te doen, maar als zijn lippen van elkaar gaan, dringt de hitte bij hem binnen. Zijn longen worden opgetild en de huid op zijn borst knapt als het bubbeltjesplastic onder de vingers van een verveeld jongetje. De lucht die hij uiteindelijk inademt, is vloeibaar vuur.

Het zwart bevlekte gezicht dat daar ligt, op tientallen centimeters van hem vandaan, gaat nu omhoog. Het komt dichterbij. Hij bekijkt het terwijl hij zelf niet beweegt, niet in staat om te reageren. Dat gezicht helt voorover, vlijt zich neer op zijn borst en blijft daar liggen. Hij luistert naar zijn onzekere ademhaling, hij peilt de slagen van zijn uitgeputte hart een paar seconden tot die ogen weer weggaan.

Wie is dat?

Het vlees klopt overal, alsof ze hem in de rokende krater van een vulkaan hebben gegooid. Hij kan zich niet op een afzonderlijk spasme concentreren. De gelijktijdige veelheid aan pijn mat hem af, houdt hem gekluisterd aan zijn waanzinnige wanhoop.

Is hij gek aan het worden?

Uit zijn mond rollen lettergrepen zonder betekenis, zonder fut, geklater van een schorre en ijle stem.

‘Waarom?’

Hij kan het niet geloven, het is zijn eigen stem. Het gezicht boven zijn borst gaat opzij, omhoog en naar achteren.

Als dat andere gezicht uiteindelijk wegdraait en verdwijnt, omfloersen tranen zijn uitgedroogde ogen. Het lukt hem ze te tellen. Twee, drie, vier, vijf. Ze stromen over zijn verbrande wangen voordat er uit het diepst van zijn keel, als uit een zwarte put vol pijn, een absurd, eentonig gekerm komt.

DEEL EEN

Enrico Mancini

I

Rome, maandag 1 september, 's nachts

Boven het hoge stalen raster scheen de koude schijf van de maan wazig door het water dat de hemel over de stad loosde. Aan de oever van de Tiber, tussen het puin van de oude zeepfabriek Mira Lanza, bewoog een schaduw in de wirwar van de struiken. Op de grond de sporen van duizenden stappen, op en neer van de schuilplaats aan de Lungotevere Gassman naar de weg. Met snelle pas en zijn lichaam naar voren gebogen verborg hij zich voor de blikken achter de ramen die uitkeken op de gesloten krotten tussen de rivier en de gebouwen aan de Viale Marconi.

Het was koud die avond. Hij was doorweekt en uitgehongerd, en hij was uit zijn schuilplaats gekropen, de straat op, tot aan de snackbar aan de Via Stradivari, op zoek naar etensresten of wat kleingeld. Maar de regen van begin september had de mensen gedwongen thuis te blijven en die maandag was er niet één klant. Daarom had hij het rondje achterlangs gemaakt en de dikzak met zijn rode muts, die de laatste trekjes van een Camel zonder filter nam, om een broodje gevraagd. Voordat hij kon aandringen had die andere man, met zijn kaalgeschoren kop, een biertje in zijn hand en een zwart t-shirt, tegen hem geschreeuwd: 'Nog steeds hier? Ga weg, kankerzigeuner!'

De jongen had begrepen welke kant het op ging en had zich omgedraaid om weg te gaan. Maar dat gelach en de klap op zijn rug, een moment voordat de fles op de grond brak, hadden hem even verlamd. Daarna was hij zonder na te denken weggerend, in de regen, weer terug op zijn dunne, vieze beentjes. Bij de Ponte di Ferro was hij niet meteen rechts afgeslagen om in de diepe, bekende bosjes te duiken, maar was hij de brug over gegaan, omdat de ergernis om verslagen af te druipen de overhand had genomen. Via het grindpad was hij bij de staalplaten rond de eeuwige bouwplaats aan de Rivierhaven gekomen.

En hij was de bouwplaats op gegaan.

Het ging harder regenen, waardoor het maanlicht boven het geraamte van de grote Gashouder werd versluierd. Nat door het zilveren schijnsel transformeerden de spullen, de beweegbare kroonraderen, de ringvormige balken en de pneumatische membraanpompen de hoge metalen constructie in een monster dat half gebouw en half machine was, bekleed met een ijzig stalen weefsel. De waterdruppels, die eraan waren blijven hangen en die door de bleke gloed werden doorboord, lieten de omtrekken vervloeien en gaven zo het idee dat dat absurde cilindrische gevaarte op het punt stond om zijn eigen as te gaan draaien.

Beschermd door drie identieke kleine gashouders en een reeks vervallen betonnen gebouwtjes, waakte het ijzeren kolos over de bocht van de Tiber die tachtig jaar daarvoor het grootste en bedrijvigste industriële centrum van de stad had gehuisvest. De gasfabrieken, de thermo-elektrische centrale en de oude douane hadden hun tegenhanger aan de overkant van de rivier in het verlaten gebouw en de bakstenen schoorsteen van de zeepfabriek, de graanopslag van het Agrarisch consortium en de in onbruik geraakte industriële graanmolens Mulini Biondi.

Op korte afstand rechts ervan liep de oever ongeveer tien meter schuin af tot aan de blaadjes net onder het wateroppervlak. Na de enorme hitte van augustus had de regen van de afgelopen week het niveau van de rivier snel doen stijgen en nu stond het water hoog. Het stroomde, vuilgroen, de funderingen en de pijlers van de Ponte di Ferro geselend. Voor hem stonden drie vale gebouwen met donkere, schuine daken en met ramen die met gekruiste houten planken waren dichtgetimmerd. Hij liep ze voorbij en stond voor de indrukwekkende zandkleurige bouwwerken van de oude Magazzini Generali, wakend en zwijgend als rustende mastino's.

Op zoek naar een schuilplaats begaf hij zich naar het dichtstbijzijnde bouwwerk, en toen hij onder het afdak stond kon hij weer ademhalen en keek hij omhoog naar het gebouw, vanwaaruit twee enorme stalen armen kwamen die over de oever van de rivier staken. Het waren de brugkranen die ooit de gigantische lieren ondersteunden die werden gebruikt om de goederen en de kolen op de aken te verplaatsen.

Terwijl het minder hard ging regenen, nam zijn nieuwsgierigheid de overhand en liet hij zijn schuilplaats achter zich om tussen de skeletachtige, in het donker gehulde bouwsels door te gaan lopen. Aan de linkerkant staken twee torentjes van gewapend beton af met erboven grote cilindrische tanks, ijzeren constructies en rasters en waterreservoirs die wie weet waarvoor dienden. De lucht was zwaar en hij had moeite met ademen, ondanks de harde windvlagen die, ergens in de verte, een klok deden schommelen. Het geluid van de wind en die lugubere en subtiele echo deden hem rillen.

Maar hij was niet bang, wat de jongens van zijn oude kamp ook zeiden, die twee stommelingen met wie hij wedjes maakte wie het meeste bruikbare afval in de afvalcontainers zou vinden of hoeveel auto's er tussen het ene en het andere rode stoplicht voorbij zouden komen. Na het overlijden van zijn moeder waren ze begonnen hem uit te lachen, en soms kafferden ze hem uit. Ze lieten hem altijd het moeilijkste deel van hun klusjes doen en noemden hem 'schijterd', omdat hij doodsbang was voor de zwerfhonden van het kamp. Maar wat kon hij eraan doen dat ze hem blaffend achtervolgden telkens als hij in de latrine ging plassen? Daarom was hij in augustus uit het kamp gevlucht en had hij zich daarheen verplaatst, langs de rivier, zich verstoppend tussen de dorre takken van de verlaten zeepfabriek. Daar had hij een schuilplaats gebouwd, onder het dak en tussen de drie muren van een klein bijgebouw die nog overeind stonden. Binnen groeide een grote vijgenboom waarvan de stam door het kapotte plafond tevoorschijn kwam. De asgrijze schors was glad en droeg de tekenen van zijn mes: een heleboel melkwitte littekens die als kalender fungeerden. Hij had de onderste vruchten allemaal opgegeten toen hij net was aangekomen, en wanneer hij niks beters vond, gebruikte hij de grote bladeren die binnen handbereik waren om zich na zijn behoeften af te vegen. Hij had zelfs een bed gemaakt, met lakens die hij van een balkon aan de Viale Marconi had gestolen, en een matras dat bij een afvalcontainer was achtergelaten.

Je kon alles van hem zeggen, behalve dat hij een bangerik was. Hij was inmiddels elf jaar en woonde al alleen. Tuurlijk, het lukte hem niet altijd om de dag goed door te komen en met een volle maag naar bed te gaan, maar hij mocht niet klagen. Altijd beter dan bij de stoplichten,

in de metro of voor San Paolo werken en met een plastic bekertje in de ene en een versleten bidprentje in de andere hand te bedelen.

Hij liep nog enkele tientallen meters verder, stopte en ging op zijn hurken zitten. Met één hand doorzocht hij de grond tot hij een grote, poreuze, helemaal grijze steen vond. Hij pakte hem en stond op om om zich heen te kijken, op zoek naar een zichtbaar doelwit in het halfdonker. Hij trok zijn schouders op en draaide, als een discuswerper, een heel rondje op zijn linkervoet om zich af te zetten, stopte abrupt en slingerde de steen hard en ver weg. De steen vloog recht op een blinkend gebouw af. Het leek op een hoge stalen kathedraal met twee witte waterreservoirs als klokkentorens. In de hoefijzervormige binnenruimte was een soort metalen vloer te zien.

De steen viel. Maar van de vloer kaatste geen enkel geluid terug, niet eens het schelle gekletter dat de jongen had verwacht.

Hij rende over het modderige plaveisel, op zijn gewonde benen en met zijn voeten in een paar versleten teenslippers. Hij dacht dat hij misschien wel iets had geraakt, en hij hoopte dat het geen zwerfhond was die daar zijn toevlucht had gezocht of misschien de slaapplek van een dakloze.

Hij rende naar de ingang.

Van dichtbij was dat ding nog veel vreemder. Het was zo hoog als een gebouw van vijf verdiepingen en bevatte vier hoekige torens. In de ruime binnenruimte rezen twee rijen enorme gasflessen op. In een paar stappen was de jongen in het midden van het hoefijzer, dat hem van daar deed denken aan een oven waaruit allemaal kleine horizontale buisjes naar beneden liepen, die boven op de gasflessen uitkwamen. Hij liep verder, op zoek naar de steen, en keek aandachtig naar de grond, maar zonder iets te vinden. Het enige wat hem opviel, naarmate hij dichterbij kwam, was een vage zurige lucht, die zowel vertrouwd als weerzinwekkend was. Maar hij zou niet kunnen zeggen wat het was.

De rechthoekige ruimte had twee korte zijden en een langere, achterin. Hij verplaatste zich naar links en besloot langs de binnenrand te lopen. Halverwege de lange zijde was een drie meter brede opening, als de ingang van een grot. Hij liep nog verder, maar keek met meer aandacht.

Het was de opening van de echte oven.

De hemel werd opengereten door een bliksemflits die de lucht verlichtte, en meteen ging het harder regenen. In dat moment van licht had de jongen de indruk dat hij een beweging in de mechanische grot zag. Een zwarte vlek, zijn ogen hielden hem voor de gek.

Toen zag hij hem.

Op een paar meter bij hem vandaan, neergevlid op de grond, precies in het midden van de metalen ruimte, lag een vage vorm. Er kwam nog een bliksemflits en het kortstondige schijnsel werd op de glimmende oppervlakken van de grot weerkaatst, waardoor het midden van de oven werd verlicht.

Een lichaam. Voor hem lag een lichaam.

Hij bleef stilstaan, onbeweeglijk, terwijl de regen op het plaveisel buiten een paar meter bij hem vandaan kletterde, helemaal rondom de kathedraal, waardoor die werd ingepakt door de muur van water.

Zijn ogen doorvorsten het donker, op zoek naar de omtrekken van de gestalte, het teken van een beweging. Een gedonder barstte los en een bliksemflits verlichtte de ruimte nogmaals. Pas op dat moment zag het jongetje de steen die hij had gegooid, in een hoek naast een wand van staalplaat. Zie je, dacht hij, ik heb die arme man geraakt en vermoord. Er verscheen een halve glimlach op zijn gezicht en hij zette een stap dichterbij om te controleren of hij nog ademde.

Zachtjes repeterend kwamen er wat druppels de oude verzilverde oven binnen. De jongen moest even slikken en ging nog verder naar voren, want hij was geen schijterd, en daar waren geen zwerfhonden. Nog een stap en hij was op een paar centimeter van het lichaam.

Hij keek omlaag. Hij bewoog niet, hij moest hem voluit hebben geraakt. Hij boog voorover op zoek naar een teken. De gestalte was in een blauwe zak met een lange metalen rits gewikkeld. Een deel van zijn hoofd en zijn voeten waren onbedekt. Hij keek naar zijn eigen vieze slippers en daarna naar de punt van een paar gekleurde en vrijwel nieuwe sportschoenen, die uit de zak staken. Te groot. Wat maakt het uit, dacht hij, terwijl hij de veters los begon te trekken.

Hij moest opschieten. Zonder te aarzelen probeerde hij de zak te openen door de rits omhoog te trekken om de enkels vrij te maken en de eerste schoen uit te trekken.

De rits zat vast. Hij probeerde het nog een keer. Niks. Hij probeerde de rits te forceren en pas toen merkte hij waarom hij niet openging. Hij was vies, er zaten korsten op. Hij kwam ongerust omhoog.

En ineens begreep hij het.

Een lichte schok van afgrijzen prikkelde in zijn nek en liep omlaag naar de onderkant van zijn ruggengraat, tot aan de punt van zijn stuitbeen.

Die figuur in die zak... Hij kon niet door zijn steen zijn vermoord als hij daarin opgesloten zat.

'Jezus christus!' kon de kleine Niko nog net uitroepen. Daarna veranderde de aarzelende beweging van daarvoor in drie snelle stappen.

En ook het verre schijnsel van de maan doofde uit.

2

Rome, dinsdag 9 september, 8.15 uur

Enrico Mancini, politiefunctionaris op de rechercheafdeling van het politiebureau van Montesacro, zat in zijn kantoor met zijn achterwerk op de rand van zijn bureau een exemplaar van de *Messaggero* door te bladeren.

Met zijn handen in een paar bruine leren handschoenen vouwde hij de krant dubbel en boog zich voorover om zijn blik dichterbij te brengen. Zijn grijze overhemd hing uit zijn spijkerbroek en hij schoof zijn smalle zwarte stropdas opzij omdat die in de weg zat. Hij had de eerste zinnen van het artikel nog niet kunnen lezen toen er door de open deur een grote blonde kerel binnenkwam, met een lange baard en ogen zo lichtblauw als de broek en het overhemd die hij droeg. Walter Comello, de jongste inspecteur van de afdeling Misdaadbestrijding, was doorweekt.

‘Heeft u het gehoord, commissaris?’ begon hij. ‘Er is een slachtpartij in San Paolo geweest. Ze hebben een lijk gevonden.’ Hij stopte even om adem te halen, wachtend op een instemmend geluid, dat niet kwam. Dus ging hij verder: ‘Ze hebben het totaal verminkte lichaam van een vrouw aangetroffen.’

‘Rustig maar. Wat bedoel je precies?’ antwoordde Mancini zonder zijn ogen van de krant te halen.

‘Het schijnt iets verschrikkelijks te zijn. Vanochtend bij zonsopgang, tegenover de zuilengalerij van de basiliek...’

‘Wie heeft de aangifte gedaan?’

‘Een studente. Ze heeft het lichaam van een vrouw van een jaar of veertig gevonden. Afgeslacht als een beest. Opengesneden, met een kruis in het midden, zoals ze met die ronde broden doen...’

‘Laat maar, Walter,’ verzuchtte de commissaris langzaam. ‘Wie is die studente? Wat deed ze daar op dat tijdstip?’

‘Ze heet Paola Arduini. Ze zei dat ze naar de mis was geweest voordat ze een tentamen had. Daarachter, in Ostiense, ligt de Terza Università. Het is een studentenwijk,’ antwoordde Comello, terwijl hij de gestalte van zijn baas bekeek, die nog altijd roerloos over zijn krant hing.

‘Ga je haar drogen met de föhn in het toilet. Kom dan terug en ga zitten.’ Mancini keek Comello strak aan en schudde zijn hoofd bij de aanblik van de drijfnapte en treurige grote kerel die, met zijn oude witte Adidas-gympen, twee plassen water op de vloer achterliet. De agent vertrok en kwam vijf minuten later terug, met zijn vlasblonde haar recht overeind.

‘Wie houdt zich ermee bezig?’ vroeg Mancini.

‘De plaatselijke commissaris.’

‘Dus,’ en hij zweeg even om zijn ondergeschikte op te nemen, ‘het gaat ons niet echt aan, aangezien we aan de andere kant van Rome zitten.’

‘Je weet het maar nooit...’ zei Comello, terwijl er een soort glimlach op zijn lippen verscheen.

Inspecteur Comello, het manasje-van-alles van het bureau – chauffeur, computernerd en vertrouweling en, als het nodig was, een vechtersbaas – kende Mancini goed. Hij was dertig jaar en sinds twee jaar inspecteur bij de rijkspolitie, zoals werd aangeduid door de twee vergulde vijfhoeken op de epauletten van het uniform dat Comello alleen bij officiële gelegenheden droeg. Al sinds hij een gewoon agent was, had Walter de carrière van Mancini gevolgd en de internationale successen van die selfmade profiler bewonderd. En toen hij werd bevorderd, werd hij op het bureau van Montesacro geplaatst. Daar had Enrico Mancini, toen zijn vrouw bijna anderhalf jaar daarvoor ziek was geworden, zich naar laten overplaatsen om dicht bij huis te zijn. Comello kende dus de professionele en privébeweegredenen die de commissaris naar dat kleine, afgelegen bureau hadden gebracht. Hij zei verder niks.

De gele muren met grijze vlekken leken het kille tl-licht dat door de kamer scheen op te zuigen. Een prullenbak in een hoek en een oude leren bank, geregeld door een gepensioneerde voormalige werknemer, waren de enige meubelstukken. Achter Mancini’s bureau hingen een

kalender van de rijkspolitie en een foto van de president van de Italiaanse Republiek. Op zijn bureau stonden een oude pc en drie groene dossiermappen.

Bij de ingang klonk het afgezwakte geluid van knokkels op de deurpost. De twee draaiden zich tegelijkertijd om naar de deuropening. De zware metalen deur was eruit gehaald en tegen de muur gezet.

Caterina De Marchi, de inspecteur en forensisch fotograaf die stage liep op het bureau, was gearriveerd. Ze was klein en bevallig, met koperkleurig haar en felgroene ogen en een afgetraind lichaam door jarenlang hardlopen bij het krieken van de dag.

‘Cate,’ begroette Comello haar.

‘De Marchi,’ zei Mancini afwezig.

‘We zijn klaar om naar het huis van dokter Carnevali te gaan,’ zei ze terwijl ze tevergeefs oogcontact met de commissaris zocht.

Die ochtend stond het onderzoek in de villa van Mauro Carnevali, de verdwenen chirurg, op het programma. Hij was vijfenvijftig jaar, gescheiden, had een zoon en woonde alleen in een groot huis op het platteland in de Castelli Romani. Hij werkte in het Gemelli-ziekenhuis als hij geen consult gaf in zijn eigen praktijk in de Parioli. Een leven dat in het teken stond van werk, zonder hobby’s of reizen. ‘De geneeskunde als missie’, zoals men zegt. De ochtend van zijn vermeende verdwijning had hij een operatie moeten uitvoeren, maar hij was niet in het ziekenhuis komen opdagen. De hoofdverpleegkundige van de oncologieafdeling had hem meerdere malen op zijn mobiel gebeld, maar er werd niet opgenomen.

Alles zat in de dossiermap op het bureau van de commissaris, met op het etiket ZAAK-CARNEVALI geschreven. Wat er niet in stond, maar wat wel in het hoofd van de commissaris stond geprent, was dat Carnevali door een speling van het lot de behandelend arts... nee, de arts was die geprobéerd had Marisa van kanker te genezen.

‘We wachten in de auto op u,’ zei Caterina terwijl ze het vertrek verliet.

‘Nog één koffie en dan kom ik,’ antwoordde Mancini.

Comello stond op de drempel te wachten.

Mancini stond vlak bij de koffieautomaat toen het gerinkel van het bakelieten toestel op zijn bureau de stilte verbrak. De commissaris

draaide zich ongelovig en geschokt om en keek naar de klok aan de muur. Tien voor half elf.

‘Ja,’ antwoordde hij in de hoorn. Hij knikte, luisterde even en hing toen op. Hij wreef met zijn knokkels in zijn oogleden en zei zonder Comello aan te kijken: ‘Dat was hoofdcommissaris Gugliotti, die me “smeeke” om samen met commissaris Lo Franco aan het onderzoek te werken, vooralsnog op informele wijze...’

Walter keek hem onderzoekend aan en antwoordde snel: ‘Ik wist het, baas. Ik wist het.’

‘Hou op.’ Zijn zwarte ogen leken extra donker. ‘Ik moet erheen. Doen jullie het onderzoek in het huis van Carnevali maar.’

‘Tot uw orders,’ antwoordde Comello.

Mancini voegde er verder niks aan toe. Hij draaide zich om en zette een stap naar het raam, opende de lamellen van de luxaflex met twee vingers en keek naar buiten.

Het regende.

Rome was al dagenlang in de greep van die verstikkende regen. De Via Nomentana was overstroomd door smerig water dat het overbelaste riool van de hoofdstad weer uitspuugde, grijs als de hemel waaruit het was gevallen. De putdeksels probeerden de enorme vloeibare massa op te slokken, terwijl afval en oud papier door de straat dreven. Het verkeer, verzadigd door koolmonoxide, getoeter en gevloek, klom als een gigantische rups over de grote verkeersader omhoog. De rivier de Aniene was ook bij de Ponte Nomentano overstroomd en had in het onvermoeibare kolken een gelige kleur aangenomen.

Die meteorologische kwelling, dacht Mancini, zou de inwoners van Rome niet klein krijgen, want ze hadden door de eeuwen heen geleerd om zich nergens over te verbazen, maar om strijdbaar te zijn en door te gaan. Zijn humeur leed er echter wel onder. In zijn buik voelde hij dat het van het gebruikelijke grijs naar het zwart van zijn slechtste momenten neeg. En binnenkort zou dat hem in een van zijn crises doen belanden.

Dat mompelde hij nog tegen zichzelf toen zijn benen, alsof ze van iemand anders waren, in de richting van de leren tas die tegen de poot van zijn bureau stond begonnen te bewegen. Hij boog voorover en stak zonder na te denken zijn hand erin. Hij hoefde niet lang te zoeken.

Hij zat er. Hij wist het.

Hij kwam weer overeind en bleef even luisteren tot hij zeker wist dat hij alleen was. Hij slaakte een zucht, kneep zijn oogleden dicht en bracht de hals van de nog ijskoude fles naar zijn mond.